

Kerstverhaal

Het is een natte, vieze decemberdag als Schnauzi in de serre op zijn hondenkleed naar buiten ligt te kijken. Vanochtend is hij al een keer kleddernat geworden toen zijn baasje zonodig naar buiten moest. Schnauzi begrijpt het niet altijd. Hij is klein van stuk, heeft een mooie haardos en dan regent het pijpestelen en wil het baasje wandelen. De bedoeling is dat Schnauzi plast en poept, maar dat is toch geen lolletje in die regenbui. Begrijpt het baasje dan niet dat Schnauzi best een uurtje kan wachten tot het weer droog is of in de voortuin ook wel even wil plassen om de hoge nood kwijt te raken. Nee, Schnauzi denkt, dat het baasje gewoon zelf die regen wil trotseren om te laten zien dat hij geen watje is. Nou, Schnauzi wil wel een watje zijn hoor als het zo regent. Want het is niet alleen die regen maar ook die handdoek die Schnauzi af rost als ik weer binnen kom. Maar ach, dat was alweer twee uur geleden, Schnauzi is weer droog en ligt lekker op het hondenbed naar buiten te kijken waar een hele schare musjes brood zit te eten. Obesitas mussen zeggen de vrienden al, want ja baasje voert ze elke dag en echt ze staan een beetje laag op de pootjes of het buikje hangt zo naar beneden, dat kan Schnauzi niet goed zien.

Het is bijna Kerstmis, morgen gaat het baasje van Schnauzi weer gek doen en een boom in huis zetten. Mag Schnauzi niet tegen aan plassen, onzin, een boom is een boom. Gelukkig is Schnauzi klein en de eerste paar dagen zijn er nog geen pakjes, dus is de weg naar de stam nog begaanbaar. Zo mijmert Schnauzi nog even voor zich heen. Hij is alleen en dan is het hondenleven niet altijd even cool.

Zijn baasje doen best veel met hem, maar eigenlijk zou het leukste toch zijn om een maatje te hebben. Toen Schnauzi als kleine dreumel bij dit baasje kwam, was er nog wel een ander hondje, maar die was helaas oud en niet zo gecharmeerd van een pup van acht weken die hem in de staart hing. Niet dat Schnauzi zoiets zou doen, maar bij voorbaat werd dat al onmogelijk gemaakt. Maar dromen zijn bedrog en voor Schnauzi zijn de kerstdagen een minder leuke tijd met weinig aandacht van het baasje. Vrije dagen zijn er dan wel, maar op deze dagen slaapt het baasje uit en heeft hij veel te doen met kerstinkopen en familie. Schnauzi ziet een beetje op tegen die saaie dagen op zijn hondenbed. Een hondenleven is ook niet altijd even leuk. Zo gaan de dagen langzaam voorbij. Soms sneeuwt het een beetje maar echt winterpret kun je er niet mee hebben. Zonder pret is koude voetjes krijgen ook niet leuk. Onder de kerstboom stapelen de pakjes zich op en Schnauzi begint een raar gevoel te krijgen. Sommige pakjes ruiken vreemd, een soort hondenluchtje en hij heeft toch niet per ongeluk ergens tegen aan geplast, want alleen de stam van de boom heeft zijn lucht gekregen.

Eindelijk is het dan Kerstavond en worden alle pakjes uitgepakt. De kinderen van baasje zijn door het dolle heen en Schnauzi heeft een goed heenkomen gezocht op zijn hondenbed. Alhoewel in het begin waren die proppen papier wel erg uitdagend en kon hij dat niet echt weerstaan. Toen daarbij een stuk taart door de kamer vloog was het baasje minder blij en is Schnauzi maar snel achter de kerstboom gaan liggen. En daar weer die rare luchtjes, het lijkt wel een hondenmand. Zou Schnauzi dan een hondenmand met kerstmis krijgen? Dat zou vreemd zijn, hij heeft een prachtig hondenbed en prima uitzicht op de tuinmet vogeltjes. Schnauzi ruikt nog iets raars, het zijn koekjes maar ze hebben een vreemdluchtje, een luchtje dat bekend is maar toch ook weer niet.

Als het baasje de hondenmand aan het uitpakken is, komt Schnauzi toch maar onder de kerstboom vandaan, want het is wel spannend. Een mand en een riem en rare kleine koekjes. Baasje vraagt Schnauzi zelfs te komen kijken, maar hij wordt wel uit die hondenmand gestuurd. Rare lui toch die mensen. Kopen allemaal hondendingen voor Schnauzi en dan mag hij nergens aankomen. Het lijkt wel, maar ach nee, baasje is druk genoeg en zegt vaak genoeg dat Schnauzi te vele vrije tijd kost.

's Nachts kwamen de dromen, zou de eerste gedachte die Schnauzi had bij al die kerstspulletjes waar zijn? Zou hij een kameraadje krijgen en zo ja, groot of klein. Wat zou dat fijn zijn. Samen spelen, gein maken en ondeugd uithalen. De hond van de burens op stang jagen en in de tuin graven. Zo is de hele nacht de gedachte van Schnauzi heen en weer gegaan en hij is doodmoe geworden.

De volgende dag kijkt Schnauzi terug op een gezellige Kerstavond, ondanks de drukte van de kinderen was er opvallend veel aandacht voor Schnauzi en daar was Schnauzi gelukkig mee. Beestjes halen, trekspelletjes, iedereen was aan het spelen en Schnauzi kreeg zoveel lekkers dat hij om elf uur voorzichtig onder de kerstboom ging liggen en al toekijkend naar het familiefeest in slaap sukkelde.

De Tweede kerstdag verloopt niet zo speelzaam voor Schnauzi als Kerstavond, maar er wordt verder niets gezegd en door de ongewisheid wordt Schnauzi toch een beetje depressief. Wellicht heeft hij zich voor niets verheugd, krijgt een van de kinderen gewoon een hondje en is dat hondje alleen maar een enkele keer op bezoek. Schnauzi is treurig en snapt er niets van. De hondenspulletjes zijn allemaal in de kast gezet en het gewone saaie leven komt weer op gang. Schnauzi ligt zo ook op Tweede Kerstdag weer op zijn hondenkleed naar de vogeltjes te kijken. Die hebben elkaar, altijd wel een vriendje in de buurt. Het dichtsbijzijnde vriendje voor Schnauzi is de hond van de burens en die lust hem rauw. Baasje is inmiddels met de auto weggegaan en Schnauzi zakt langzaam in een treurig slaapje weg.

Uren later hoort hij de auto van het baasje zachtjes de oprit oprijden. Hij springt op de bank en van daaruit op de vensterbank om het baasje van achter het glas alvast te begroeten. Baasje draagt een dekontje in de armen en daar ligt iets zwarts in. Baasje blijft staan en ziet Schnauzi op de vensterbank. Een bestraffende vinger gaat omhoog en dan doet hij het dekontje een stukje opzij. Schnauzi gelooft zijn ogen niet. Er komen een paar oortjes te voorschijn en dan een heel klein hoofdje. Schnauzi begint te blaffen en loopt op de vensterbank heen en weer. Het is toch waar. Baasje heeft een pupje opgehaald. Snel rent Schnauzi naar de voordeur, huilend, blaffend en springend, helemaal door het dollen heen. Schnauzi krijgt een maatje en is niet meer alleen. Een betere Kerst had Schnauzi zich niet kunnen wensen.

